

РЕШЕНИЕ

№ 1627

гр. София, 14.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 10.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7893** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 от Административно -процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на В. Т. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес]0, чрез адв. И. М., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3 срещу Заповед № Л – 313/01.07.2025 г. на началника на Затвора [населено място], с която на жалбоподателя на основание чл. 15, ал.1, т. 3 и т. 4 във вр. с чл. 19, ал. 2 от ЗИНЗС във вр. с чл. 194, ал.2, т. 2, чл. 199, ал.1, т. 5, във вр. с ал. 2 от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на процесуалните правила, на материалния закон и на целта на закона. Правят се възражения, че дисциплинарното производство е образувано във връзка с докладна записка на дисциплинарно наказващия орган, при което той сам е сезирал за извършено нарушение, сам е приложил доказателства и сам е наложил наказание при недопустимо смесване на функции. Предвид изготвената докладна записка, следва да се приеме, че срокът по чл. 195, ал.1 от ЗМВР е изтекъл. Заповедта не съдържа ясни мотиви, като съдържанието ѝ не позволява да се установи вида и характера на вмененото нарушение, нито правната му квалификация. Наложено е наказание за нарушение на чл. 199, ал.1 т.5 от ЗМВР, поведението е квалифицирано като неизпълнение на служебни задължения по чл. 194, ал.1, т. 3 от ЗМВР , а от фактическа страна се сочи, че са нарушени утвърдените в ГДИН вътрешни правила за информационна сигурност. Твърди се, че воденото общо производство срещу няколко служители е в противоречие с принципа за личната дисциплинарна отговорност, съгласно чл.194, ал. 4 от ЗМВР. Допуснато е и

съществено нарушение при изслушване на сулижителя по реда на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР, а именно, поискани са обяснения за други нарушения, а е наложено наказание за нещо друго. Преценката по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР е формална, при адекватна преценка наказващият орган би стигнал до извод, че нарушението е маловажно и съответното му наказание би било това по чл. 198, ал.1 от ЗМВР – „мъмрене“, а не „писмено предупреждение“. По приложението на материалния закон се излагат доводи, че липсва осъществяване на хипотезата на твърдяното със заповедта за наказание нарушение по чл. 199, ал.1, т. 5 от ЗМВР – пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност. Изложеното от фактическа страна нерегламентирано достъпване до информационна система ИСИН не съответства на дадената правна квалификация. Освен това достъпването до информационната система ИСИН не е нерегламентирано. Организацията на работа за изпълнение на служебните задължения на главните надзиратели, на инспекторите по режимна дейност и на инспекторите по социална дейност и възпитателна работа изисква постоянно съгласуване и взаимопомощ при изпълнение на служебните задачи, които са свързани с изготвяне и въвеждане на документи в ИСИН, както и с периодични справки по различни поводи. Поради тази причина не може да се направи извод, че достъпът поради служебна необходимост е изключен. Не се доказва В. Б. да е свалял документи от информационната система, нито да ги е предоставял на други лица. Дори и да се приеме, че е извършено нарушение, същото е маловажно, от него не са настъпили вредоносни последици. Изпълнението на служебните задължения е образцово, на служителя не са налагани дисциплинарни наказания, напротив, бил е отличен с „писмена похвала“. Заповедта е и в нарушение на закона, защото е санкционирано поведение, което е несъставомерно. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. И. М., САК. Направено е искане за присъждане на разноски по списък.

Ответникът – началникът на Затвора [населено място], чрез юрисконсулт К., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана.

Административен съд София - град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят В. Т. Б., към датата на издаване на оспорената заповед, заема длъжността инспектор IV-та степен (социална дейност и възпитателна работа) в затворническо общежитие „К.“ I-ва категория към затвора в [населено място].

Със заповед № Л-191/11.04.2025 г. на началника на затвора в [населено място] е образувана дисциплинарна проверка за установяване на постъпили данни, отразени в докладна записка с рег. № 30-00-693/08.04.2025 г. от Я. Д. - началник на сектор АИОВО в ГДИН, за изясняване на факти и обстоятелства, че в периода от 01.01.2025. г. - 01.04.2025 г. е осъществен достъп до електронното досие на л.с. П. П. Г., чрез информационна система ИСИН. Документи от тази информационна система / копие на доклад за лишения от свобода П. П. Г. от дата 26.04.2024 г. и текущ доклад за същия от дата 23.09.2024 г./ били представени от друго лице, при липса на яснота относно начина по който са получени.

За резултатите от проверката е изготвена Справка рег. № 11291/15.05.2025 г. В нея е посочено, че в хода на проверката е установено, че различни служители на Затвора [населено място] са осъществявали достъп до ИСИН през посочения период. За В. Б. е установено, че е осъществил достъп до системата, до личното досие на лишения от свобода П. Г. на 30.01.2025 г. в 08:54 ч. Лишеният от свобода П. П. Г. бил преведен в затвора в [населено място] дол на 22.01.2025 г. В своя докладна записка с вх.№10767/12.05.2025 г. по описа на затвора С., инспектор Б. сочи, че достъп до досието на л.с. П. П. Г. е осъществил с цел изготвяне на предложение за преместването му в друг затвор и промяна на режима в по-тежък, както и във връзка с изготвяне на Анализ и

отчет за дейностите на инспекторите социална дейност и възпитателна работа в 30 „К.“ през 2024 г.

Направено е предложение за налагане на дисциплинарни наказания „порицание“ за срок от 6 месеца на няколко служители, включително и В. Б.. По отношение на В. Б. предложението е за налагане на дисциплинарно наказание за това, че на 30.01.2025 г. в 08.54 ч. е осъществил нерегламентиран и неоснователен достъп до досието на лишения от свобода П. П. Г., който вече е бил преведен в Затвора [населено място] на 22.01.2025 г., което е квалифицирано като нарушение на чл. 32, т. 2 от Раздел VIII на „Вътрешни правила за мрежова и информационна сигурност в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и териториалните ѝ служби“.

Жалбоподателят е запознат със справката лично срещу подпис на 02.06.2025г.

Връчена му е покана за даване на обяснения по установеното в справката. Постъпила е докладна записка от служителя, в който той е възразил срещу заключението на ДРО, че е осъществил нерегламентиран достъп до служебна информация без правно основание за това.

Връчена е покана за даване на писмени обяснения по чл. 206, ал.1 от ЗМВР. Такива обяснения не са представени, за което е изготвен Протокол рег. №14840 от 23. 06. 2025 г.

Издадена е процесната Заповед № Л – 313/01.07.2025 г. на началника на Затвора [населено място], с която на жалбоподателя на основание чл. 15, ал.1, т. 3 и т. 4 във вр. с чл. 19, ал. 2 от ЗИНЗС във вр. с чл. 194, ал.2, т. 2, чл. 199, ал.1, т. 5, във вр. с ал. 2 от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца.

От фактическа страна е посочено, че държавният служител инспектор В. Т. Б. - инспектор IV-та степен (социална дейност и възпитателна работа) в затворническо общежитие „К.“ I-ва категория към затвора в [населено място] I-ва категория, на 30.01.2025 г. в 08:54 ч. е осъществил нерегламентиран и неоснователен достъп до досието на лишения от свобода П. П. Г., който вече е бил преведен в затвора в [населено място] дол от 22.01.2025г.

От правна страна е прието, че е извършено нарушение на чл. 32, т. 2 от Раздел VIII на „Вътрешните правила за мрежова и информационна сигурност в ГДИН и териториалните служби”: „Служителите в ГДИН и териториалните служби имат право на достъп до информационните ресурси или до ресурси на други администрации, доколкото същите са им необходими за изпълнение на служебните задължения, съгласно длъжностната им характеристика или вътрешноведомствени актове“ . Нарушението е квалифицирано като такова по чл.194, ал.2, т. 2 от ЗМВР – „неизпълнение на служебни задължения“, а наказанието „писмено предупреждение“ е наложено по чл. 199, ал.1, т. 5 от ЗМВР – „пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност“ във вр. с ал. 2 от ЗМВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспорената Заповед № Л – 313/01.07.2025 г. на началника на Затвора [населено място] е връчена лично жалбоподателя на 02.07.2025 г, видно от ръкописното отбелязване. Жалбата е подадена на 16.07.2025 г., в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

В настоящето производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценя дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – от началника на Затвора [населено място] за реализиране на дисциплинарна отговорност по отношение на служител на Затвора [населено място].

Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт. Не е основателно възражението, че не е спазен срока по чл. 195, ал.1 от ЗМВР за налагане на дисциплинарното наказание не по-късно от два месеца от откриване на нарушението. Не може да се приеме за основателна тезата на жалбоподателя, че ДНО е знаел за нарушението на датата на която е изготвил докладна записка във връзка с която е възложил извършване на дисциплинарна проверка. Съгласно чл.196, ал.1 от ЗМВР, дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Разпоредбата на чл.196, ал. 2 от ЗМВР изрично регламентира, че дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган, което в случая е на датата, на която ДНО се е запознал със справката с резултатите от дисциплинараната проверка, а именно на 22. 05. 2025 г. Наказанието е наложено на 01.07.2025 г., спазен е срока по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР.

Заповедта е издадена в писмена форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна, такива се съдържат и в посочената в заповедта Справка рег.№11291/15.05.2025 г.

Действително, дисциплинарното производство съдържа данни и за други служители, но това не е съществено нарушение на процедурните правила и не засяга правото на защита на жалбоподателя. В случая обобщените данни не водят до реализиране на дисциплинарна отговорност в нарушение на принципа за личната отговорност, а способстват за по - пълното и обективно изясняване на фактите и обсъждателствата.

Не е основателно възражението, че не са изискани обяснения на служителя по чл. 206, ал. 1 от ЗМВР. След връчване на обобщената справка и запознаването на жалбоподателя с нея е отправена изрична писмена покана за даване на обяснения, каквито служителят не е представил, което обсъждателство е удостоверено с надлежно съставен протокол.

Съдът счита, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон, в разрез с целта на закона, като наложеното наказание се явява несправедливо и това са основанията за нейната отмяна.

Основателно е възражението, че не се доказва извършване на вмененото дисциплинарно нарушение, като описаното от фактическа страна поведение на служителя не може да се квалифицира като дисциплинарно нарушение. Извършеното деяние е достъпване до служебната информационна система ИСИН на 30.01.2025 г. в 08:54 ч. с данни за лишения от свобода П. П. Г.. На първо място достъпът до системата не е нерегламентиран, доколкото служителят има разрешен такъв достъп във връзка с изпълнение на служебните си задължения. Няма нарушение на чл. 32, т. 2 от Раздел VIII на „Вътрешните правила за мрежова и информационна сигурност в ГДИН и териториалните служби”: „Служителите в ГДИН и териториалните служби имат право на достъп до информационните ресурси или до ресурси на други администрации, доколкото същите са им необходими за изпълнение на служебните задължения, съгласно длъжностната им характеристика или вътрешноведомствени актове . Служителят, съгласно приложената

длъжностна халасктеристика за заеманата от него длъжност има право на достъп до ИСИН и не е осъществил нерегламентиран достъп до инфирмационни масиви, които не са му разрешени.

На второ място не се доказва достъпът да е и без служебна необходимост, доколкото са дадени обяснения, че достъпът до досието на лишения от свобода Г. е бил необходим за изготвяне на документи за прехвърлянето му в Затвора в [населено място] дол, а след прехвърлянето му, достъпът е необходим за изготвянето на Анализ и отчет за дейностите на инспекторите социална дейност и възпитателна работа в 30 „К.“ през 2024 г. По никакъв начин не е доказано разпечатване на документи от досието, нито предоставянето им на трети лица, нито използване на данни от досието за цели, различни от служебните. Няма осъществен състав на дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал.2, т. 2 от ЗМВР – „неизпълнение на служебни задължения“. Описаното от фактическа страна в заповедта не съставлява дисциплинарно нарушение, конкретно не е неизпълнение на служебни задължения.

Налице е неяснота относно вида, характера и правната квалификация на вмененото на служителя нарушение. При посочване от правна страна на неизпълнение на служебни задължения като дисциплинарно нарушение е наложено дисциплинарно наказание за „пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност“, което не съответства на вида на нарушението, нито на фактическите констатации в заповедта. Не е ясно какви разпоредби не са изучени и не са приложени конкретно, доколкото няма неизпълнение на нормативни правила.

Налице е противоречие с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Преди всичко административните органи следва да упражняват своите правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Вярно е, че целта на дисциплинарно наказващия орган е да дисциплинира държавния служител при изпълнение на служебните му задължения и упражняване на служебните му правомощия, но от друга страна, следва да има съразмерност при ангажиране на отговорността. При липса на нарушение налагане на дисциплинарно наказание е неправомерно. Прието е от дисциплинарно-наказващия орган, че формата на вината е непредпазливост. Наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ не съответства на тежестта на нарушението, липсва умисъл, няма причинени вредни последици, а за нарушението законът дава възможност за налагане на друго по-леко наказание от наложеното, а именно – „мъмрене“. В тази връзка в заповедта за налагане на наказание не се съдържат никакви конкретни съображения, които да мотивират защо се определя второто по тежест дисциплинарно наказание. Реализирането на дисциплинарна отговорност на държавен служител, за неизпълнение на служебни задължения, не е в никакъв случай самоцел и може да стане само след прецизен, обективен и всестранен анализ на всички обстоятелства и само в случай, че има основания за това. По тези съображения, след цялостна преценка на изложеното дотук, Заповед № Л – 313/01.07.2025 г. на началника на Затвора [населено място] следва да бъде отменена като незаконосъобразна, поради допуснати противоречия с материалния закон и противоречие с целта на закона.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените от него разноски. Съгласно представените доказателства за извършено плащане в брой на адвокатско възнаграждение, същото е в размер на 960 лева, равностойност на 490.84 евро.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд-

София град, Първо отделение, 43 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна по жалба на на В. Т. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес]0 Заповед № Л – 313/01.07.2025 г. на началника на Затвора [населено място], с която на жалбоподателя на основание чл. 15, ал.1, т. 3 и т. 4 във вр. с чл. 19, ал. 2 от ЗИНЗС във вр. с чл. 194, ал.2, т. 2, чл. 199, ал.1, т. 5, във вр. с ал. 2 от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на В. Т. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес]0 направените разноси в размер на 960 лева, платими в евро, равностойност от 490.84 евро.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 211 от ЗМВР.

СЪДИЯ: